

112740

ALEXANDER LANGE
Redaktør — Sakfører
Telef. 46 71 43
Ullevålsvn. 102A — Oslo 4

Alexander Lange

Mordet på Knut Knutson Fiane

MUNTHE-KAAS'S SISTE
KNALLER OM
«ANGIVERI»

I ett brev til undertegnede, datert Kr.sand S. 29. 10. 1947 skriver den daværende dommerfullm. M.-K. nedenstående rykende linjer: «Vidre må De være oppmerksom på at folk kunne bli oppført på angiverlister ikke bare når man kunne påvise et angiveri, men også hvis der var fare for angiverier eller forfølgelse av gode nordmenn.»

— Ja, fikk man de rette uvenner og trådte den mektige camarilla på tærne under hevdelse av norsk rettsorden, så kunne en slik ekte nordmann og Bjørnson-natur som advokat og overierer Edmund Haug bli ført opp på en av en Sam. Knutzen. — Så brutalt åpen som Asbjørn Sundes merkelige bok MENN I MØRKET er

det — likeså fortjenstfullt og realt var det av P. Munthe-Kaas å tre åpent frem fra illegalitetens tussmørke med sine ovenfor gjengitte meninger i en farlig materie, som derved kunne settes under offentlig debatt. Det var ridderlig av ham å oppsøke meg personlig for å forklare seg. Derfor respekterer jeg ham, selv om jeg ikke deler hans oppfatning! For å bruke en overskrift av Scharf-fenberg nettopp i dette tema mener jeg at M.-K.s syn på det politiske mord utført med eller uten «Haugianske» eller Knut Møysens svarte masker betyr: Oppløsning av rettsbegrepene!

ADVOKAT ALBERT WIESENERS ARTIKKEL «ANGIVERI»

Hr.advokat Albert Wiesener skrev én måned etter

mordet på min mann i stridskriftet Ragnarok's oktober-nummer 1944 en etter min mening selvløsende artikkel «Angiveri». Jeg er i oesittelse av en avskrift, men gjør oppmerksom på at jeg ikke har sammenholdt denne med teksten i vedk. art. Wiesener skrev bl. a.:

«Normalt vil ingen finne det galt at man varsler politi ved innbrudd eller overfall. Men i dag er dette plutselig annerledes som så meget under krigen. I dag er den konvensjonelle terror i Norge så sterk at folk flest ikke tør merde ett mord, — dersom mordet skjer den vedtatte veien. Da tør man ikke trekke angiverbetegnelsen på seg. Man kunne selv bli skyteaktiv i neste omgang. Og slik går det for seg at ikke ett menneske rører en finger for å stanse drapsmannen — når en politimann eller et partimedlem blir skutt ned på gaten. Man lar den døde ligge og går ubekymret, eller i beste fall vettskremt videre».

«Så brer da nyheten om

det siste drapet sig over byen i en atmosfære av glad nyfikenhet parret med sløv likegyldighet for sakens menneskelige og samfunnsmessige sider. Og i nyhetens kjølvann følger med usvikelig sikkerhet og himmelropende kritikkleshet den hvermannsforklaring, at den drepte har vært et moralsk mindreverdtt individ. Eller som det heter i terminologien: Han har vært angiver!»

«Med dette slagord dreper man sympatien for den drepte og man rettferdiggjør gjerningen i publikums øyne. For «angiveri» står for folk flest som innbegrepet av alt som er sjofelt. Ja, det er noe så ubegripelig sjofelt at det nesten ikke spiller noen rolle om det virkelig er sandt, — Ingen vil nedverdige sig med nærmere å undersøke skylden hos den som er mistenkt for noe så sjofelt. Her godtar rettsidcens forkjempere uten videre snikskyttens domstol».

«Det synes så selvfølgelig at vedkommende ble skutt — fordi han var angiver. — Det

faller ingen inn at slutningsrekken kan være omvendt. — Man går ut fra at han var angiver, fordi han ble skutt..... Jeg er ikke NS-medlem. Det har sine grunner. Men jeg er savisst ingen jøssing. Og jeg har mange av mine beste venner i partiet. Jeg har atskillig personalkunnskap der, og jeg vet hvor billig den er den gjengse forestilling om at partiet består av «forrædere» og «angivere» i disse ords ediose forstand. Det er fristende å spørre den gode borger eller borgerinne Oslo: Var den eller den endog den av de snikskutte virkelig moralsk mindre verdtt enn De selv — hvis dette skulle bedømmes nøkternt? Hvordan kan De være sikker på det på forhånd? Hvor meget vet De i det hele tatt om den drepte? De som har nektet å omgås ham, snakke med ham eller overhode å kjenne ham? Har den tanke aldri streift Dem at motstandere kan være ærlige folk, selv om de ikke skjønner alle ting så godt som De gjør det?»

(Forts.)

Folk og Land

nr. 17 - 9. mai 1953

Trykt
Ledd av en større fremstilling.